

OPINIÓ

El passat cap de setmana (13-14 i 15 de maig) una localitat del Maresme va acollir per primera vegada la fira literària Vila del Llibre: Cabrils, el meu poble d'adopció, que per el cronista Joan Simó i Rodríguez és una mena de llogaret perdut al *far west* maresmeny on s'arriba en diligència.

Al menys, així ho expressa a [Núvol](#) *, una revista cultural digital que valoro i segueixo per la qualitat dels seus articles i ressenyes.

El cronista havia d'escriure alguna cosa, ja ho tenen això, i va començar per fer la descripció d'un indret que, clarament, desconeix. A més de la *pijolandia* de piscines amb excés de clor i l'americanització del model de convivència amb alarmes de Prosegur que retrata, Cabrils és reconegut com a model d'integració. En el nostre ensopiment habitual i l'avorriment al que ens ha sotmès la vida rural, cada primavera la comunitat musulmana ens convida a compartir la celebració del Ramadà, a conèixer-la una mica més i conviure millor. I vet aquí que l'esmoreïda població cabrilenca surt del saló de casa seva i, durant un llarg sopar, veïns i veïnes de diverses creences comparteixen conversa i, encara que no s'ho cregui, xerxina al voltant de sopes harira, breues i pastissos àrabs.

Segur que tampoc no sap que a més de l'arxiconeguda Fira Gastronòmica, cada estiu es celebra el Musicb, un festival de música per on han passat artistes de la talla de **Jean Pierre Rampal, Maite Martín, Meritxell Nedderman, Roger Mas, Kiko Veneno, Estrella Morente**

Veure cactus on hi ha palmeres

Escrit per Isabel Franc, escriptora i còmica de la ploma. La Independent
dijous, 19 de maig de 2022 09:39

o el pianista

Marco Mezquida

. Crec que cap d'ells i elles s'ha queixat mai de la falta de públic deguda a aquesta vida "portes endins" que portem, entre barbacoes i gespa artificial, ni del gossos que bordaven durant el seu concert, acostumats com estan al silenci rural.

Es nota que no ha vingut un dia qualsevol a fer unes braves a la Concòrdia per tal de comprovar si hi ha vida mes enllà de la disbauxa *urbanita*.

Es nota també que a Cabriels Vila del Llibre només hi va passar el mati de dissabte perquè fa una restreta referència als actes d'aquelles primeres hores i obvia la resta d'activitats. Tot i que no era tan difícil fer-ne esment, només calia mirar el programa, li recordaré algunes. El reconeixement a dues creadores que hi van tenir relació amb la vila: **Maria Dolors Orriols i Josefa Tolrà**

; les activitats per la gent menuda: contacontes, gimcana literària, taller de fer paper i d'enquadernació japonesa; el recital de dones poetes de la maresma; els maridatges, vermut, *speech corner*

o les altres taules d'escriptores. Hagués estat un detall per part del cronista que fes menció, al menys, a la de la tarda sobre la literatura feminista d'avui, on hi eren

Jenn Diaz

i

Júlia Barceló

i que moderaba

Maite Viñals

, no en qualitat d'alcaldeessa de Cabriels sinó de periodista, la seva professió. És clar que, com que servidora també hi va participar a la taula, amb aquesta reivindicació em poso a tret de ser acusada d'enveja i gelosia cap a la mediàtica

Silvia Soler

a la que sí anomena, no sé si per la seva trajectòria o per ser mediàtica.

No calia. No calia un relat tan parcial i reduccionista de l'esdeveniment ni aquesta mena de crítica tronada cap el poble i els seus costums. Tant les organitzadores com les participants n'estem molt orgulloses que el nostre ensopit, letal i desèrtic poblet acollís la fira literària amb tinta violeta i no perquè **Maria Mercè Marçal** tingui més tirada que qualsevol senyor, sinó perquè en els processos de transformació social, el feminisme, el moviment que més drets ha aconseguit i sempre de forma pacífica, hi té molt a dir.

Com hagués estat de bonic i encertat, en canvi, explicar que per la fira hi van passar més de 50

Veure cactus on hi ha palmeres

Escrit per Isabel Franc, escriptora i còmica de la ploma. La Independent
dijous, 19 de maig de 2022 09:39

escriptores omplint un programa on la participació de les dones va arribar al 90%. No resulta interessant la dada, tenint en compte que només el 20 % de les obres que es publiquen són de dones?

Com diu en **Francesc Ponsa**, comissari de la Fira, "amb la nostra edició hem contribuït a esmenar una anomalia del sistema". Quina llàstima que les cròniques no ho recullin i es fixin en foteses!

Però què hi farem, qui vol veure cactus on hi ha palmeres, ni canviant-se les ulleres.

Veure cactus on hi ha palmeres

Escrit per Isabel Franc, escriptora i còmica de la ploma. La Independent
dijous, 19 de maig de 2022 09:39

